

EDWIN VAN DER MEIJDE, SUITEHOTEL PINCOFFS, ROTTERDAM

**'Pure adrenaline
hield ons op de been'**

Hij verruilde de krant voor een eigen hotel. Een grote stap, maar één waar Edwin van der Meijde heel blij mee is. Sinds de opening in 2008 is Suitehotel Pincoffs een groot succes. "Of het nu een krant is of een hotel; scheppen is iets wat me drijft in het leven."

Tekst Dorien Dijkhuis Foto's Ron Offermans

Na ons pensioen, dachten Edwin van der Meijde en Karen Hamerlynck, beiden journalist bij het Algemeen Dagblad. "Als we klaar zijn met werken, beginnen we een hotel." Maar de droom kreeg sneller vorm dan ze dachten. Er kwamen

blocnotes bij kijken, ze begonnen anders naar panden te kijken. En zo kwam veel eerder dan verwacht de vraag: blijft het bij dromen? "Het leven loopt zelden zoals je het plant", zegt Van der Meijde. "Ik was eind dertig en werkte al ruim vijftien jaar bij de krant. Ik genoot enorm van mijn werk. Op dat moment maakte ik dagelijks de voorpagina met twee collega's. Maar toen ik mezelf de vraag stelde of ik dat tot mijn 65ste zou volhouden, realiseerde ik me dat ik niet kon antwoorden met een volmondig: ja! Ik had bij de krant bijna alles wat ik wenste gedaan. Dat was best confronterend."

Groen als gras Het was een mooie drijfveer om uit te zoeken of hij en zijn vrouw hun droom konden verwezenlijken. Terwijl ze nog fulltime 'een krantje maakten', keken ze in de weekenden naar panden, verdiepten ze zich in financieringsmogelijkheden en bezochten ze startersbijeenkomsten. Van der Meijde kan er nog hard om lachen om hoe groen ze toen waren. "Zo, meneer Van der Meijde", zei de man van de bank die net van onze plannen had gehoord. 'Bent u bereid uw huis te verkopen?' 'Nou, nee', zei ik. 'Ik ga natuurlijk niet mijn huis verkopen.' 'O', zei hij. 'Bent u dan bereid om uw

spaargeld te investeren?' 'Eh, nee', zei ik. We wilden natuurlijk wel graag iets achter de hand houden. Hij keek ons meewarig aan. 'Waarom denkt u dat de bank u dan een paar ton wil uitlenen? Die houdt ook graag iets achter de hand. Weet u wat? Als

'WE WAREN TWE SPONZEN OP ZOEK NAAR KENNIS'

u van gedachten verandert, komt u nog maar eens terug."

Een jaar later zagen ze hem opnieuw. Hun plannen waren inmiddels beter uitgewerkt; het was nu een logische stap om hun huis te koop te zetten en hun banen op te zeggen.

Twee sponzen Om 'alvast iets van hun nieuwe vak te leren, deden ze waar ze goed in waren: interviewen. Ze spraken vijftien Nederlandse en Belgische hoteliers die hun kennis en ervaringen wilden delen. "We waren twee sponzen op zoek naar kennis", zegt Van der Meijde. "En op basis van de verkregen informatie bepaalden we onze koers. We zijn die mensen heel dankbaar. Het behoedde ons voor heel wat blunders. Zonder die kennis hadden we waarschijnlijk te weinig op geluidsoverlast

Het bleef veel eerder dan gepland niet langer bij dromen voor Edwin van der Meijde en Karen Hamerlynck; ze verruilden hun blocnotes voor de creatie van Pincoffs.

Het stikt van de verhalen bij Pincoffs. "Mensen houden ervan. Niet van opgeblazen verhalen, maar echte. Hier liggen ze overal voor het oprapen."

Links: een zinloze trap. Vanuit hotelperspectief dan, want het is één van de elementen die het verhaal vertelt van het oude douanekantoor.

gelet. Hadden we pas na de opening gemerkt wat voor problemen dat geeft en dan waren we te laat geweest. We hebben nu heel goed geïsoleerd. En we hebben de houten

'IK WIL MIJN HAND NIET OVERSPELEN'

geworden was als we geen journalisten waren geweest met zo'n honger naar kennis."

Kiezen of delen ↔ Het gebouw is een monumentaal pand in het zuidelijk havengebied. Een douanekantoor uit 1879. Ze waren op slag verliefd. Er waren in eerste instantie nog drie kandidaten die een uitnodiging ontvingen om er een plan voor te schrijven. Uiteindelijk mochten Van der Meijde en Hamerlynck na twee jaar met de uitvoering aan de slag. Wat voor hotel het moest worden, wisten ze precies.

Als journalisten sliepen ze vroeger soms weken achtereen in hotels. Altijd waren er dan kleine ergernissen: te weinig stopcontacten om al je apparatuur tegelijkertijd op te laden, onpersoonlijke service, gebrek aan een gezellige bar ... "In onze beleving was het altijd kiezen of delen: of je koos voor het betrouwbare bed van het onpersoonlijke ketenhotel of je koos voor de hartelijkheid van het charme-hotelletje, maar kreeg vervolgens last van je rug wegens de doorgezakte vering. Wij wilden die twee uitersten verenigen. Het moest een kleinschalig, toegankelijk en persoonlijk hotel worden. Een warm bad. Behaaglijke luxe."

De ziel behouden ↔ Het pand hielp mee. Dat zit van nature al vol charme. Hoewel het volgens Van der Meijde makkelijker klinkt dan het is om die charme te behouden. "Dit pand heeft een ziel. Maar hoe houd je die vast als je gaat verbouwen en inrichten? We hebben geprobeerd alles wat authentiek aan het pand was te behouden. Van de oude deuren die niet brandwerend genoeg waren, hebben we,

De haven van Rotterdam groeide ooit, onder Pincoffs' leiding, uit tot wereldhaven. Maar Pincoff was ook een grote boef: hij lichtte de stad op voor zes miljoen gulden. Rotterdam was toen zo goed als failliet.

samen met een meubelmaker en stylist, kastjes en bureaus gemaakt. Oude laatjes gebruiken we als lijsten aan de muren. In één van de kamers op de tweede verdieping zit een deur die leidt naar een lange trap die uitkomt op de eerste verdieping. Die gebruikten de kantoorklerken vroeger om hun werkplek te bereiken. Zinloos, vanuit hotelperspectief, want je kunt die kamer ook via de normale route bereiken. Maar voor ons is die trap geen loze ruimte. Het is één van de elementen die de ziel van het gebouw behoudt: het vertelt het verhaal van het oude douanekantoor. Ten slotte hebben we een suite met geheime opgang."

Storytelling ↻ Verhalen. Daar stikt het dus van bij Pincoffs. Het gebouw zelf en de bewaarde elementen herinneren aan het douanekantoor dat onderdeel was van het handelsterrein van de Rotterdamsche Handelsvereniging. Het verhaal van Lodewijk Pincoffs die daar directeur was. Edwin van der Meijde vertelt er graag over, omdat het zo'n mooi verhaal is. "Onder Pincoffs' leiding groeide

Rotterdam uit tot een wereldhaven. Maar hij was ook een grote boef: hij lichtte de stad voor zes miljoen gulden op en vluchtte naar Amerika. Omgerekend naar de huidige tijd zou het gaan om honderden miljoenen euro's. Rotterdam was toen zo goed als failliet."

Foto's van Rotterdamse fotografen vertellen het verhaal van de romantiek van de oude haven. De ramen met uitzicht op de Erasmusbrug, havens en skyline van Rotterdam, vertellen het verhaal van de moderne stad. En het biologische ontbijt, de hergebruikte materialen en kaartjes in de douche vertellen een duurzaam verhaal. Over het gouden Green Key-label en de CO₂-compensatie via de aanplant van een bos in Panama. "Storytelling is onze tweede natuur. Mensen houden van verhalen. Niet van opgeblazen verhalen, maar echte verhalen. Hier liggen ze overal voor het oprapen."

Aan de zuurstof ↻ De eerste jaren waren zwaar. "We wilden niet te snel personeel aannemen, dus deden we alles zelf. Ook de nachtshifts. Na vier maanden namen we onze

'IK HEB MIJN PORTIE GELUK IN HET LEVEN WEL GEHAD'

EDWIN VAN DER MEIJDE IN HET KORT

- Favoriet restaurant: *hangt van mijn stemming af.*
- Favoriet café: *De Ooievaar, Rotterdam-Delfshaven.*
- Favoriet gerecht: *oesters.*
- Favoriete drank: *champagne.*
- Favoriet hotel: *Pera Palace Istanbul, Raffles Singapore en Inglaterra Havana Cuba.*
- Grootste voorbeeld: *mijn vader Flip.*
- Ambitie: *altijd plezier hebben in je werk.*
- Hobby: *fotografie.*
- Motto: *droom niet je leven, maar leef je dromen.*
- Missie: *Rotterdam mooier maken.*
- Altijd in de koelkast: *een bubbeltje.*
- Wat er anders moet in de horeca: *meer liefde en passie in de gemiddelde onderneming. Dat komt het imago van de sector ten goede.*

eerste nachtportier aan en konden we twee nachten samen slapen, de andere nachten wisselden we elkaar af. Het was pure adrenaline die ons op de been hield." Ook omdat ze thuis een drieling hadden rondlopen. "Een drieling ja! Die melden waren drie jaar toen het hotel open ging." Hij weet nog dat hij hoorde dat hij vader zou worden. "De echoscopist zocht een kloppend hartje. Eerst hoorde hij er één. Een felicitatie waard. Toen twee en toen nog één. Ik kon aan de zuurstof. Bij het tweede bezoek wilden we de geslachten weten. Die man zoeken. Zegt hij: 'Nou, meneer van der Meijde, haalt u maar een kortingspas bij de Makro en zorgt u straks maar voor een honkbalknuppel achter de voordeur, want ik zie niet één, niet twee, maar drie meisjes!'"

Open zenuw ↔ Als het over zijn dochters gaat, schiet hij vol. De herinnering aan de geboorte is nog altijd een open zenuw. "Aanvankelijk waren we driedubbel gelukkig, maar het was een zwangerschap met risico's. Het was niet vanzelfsprekend dat ze alle drie levend geboren zouden worden. Bovendien was de kans op complicaties en afwijkingen enorm. Tegen alle verwachtingen in ging tóch alles goed. Als je dat meemaakt denk je: ik heb mijn portie geluk in het leven wel gehad."

Hij slikt een brok in zijn keel weg. Dan zegt hij: "Nu het hotel

af is en goed loopt, vragen mensen me of ik me ga storten op een nieuw project. Ik geef toe: het kriebelt. Ik geniet ervan om iets te creëren. Scheppen, of dat nu een krant is of een hotel, is iets wat me drijft in het leven. Maar ik wil ook koesteren wat ik nu heb. We hebben hard gewerkt om onze droom te verwezenlijken. Voor een deel is het ook geluk dat het zo heeft uitgepakt. We hebben drie kinderen op de wereld gezet die het ondanks alles goed doen. Ook dat is puur geluk. Dat wil ik koesteren. Moet ik toegeven aan die kriebels? Misschien niet. Ik ben ambitieus, maar niet ten koste van alles. Ik wil mijn hand niet overspelen in het leven." ↔